

Nēra nieko liūdniau nei iliuzijas mirtis.

ARTHURAS KOESTLERIS

MIUNCHENE DINGO STUDENTĖ (23)

Miunchenas (Larsas Rogneris) – Miuncheno policija artimųjų prašymu ieško dingusios Lenos Bek (23) iš Haidhauzeno. Pasak liudininkų, studentė ketvirtadienio naktį maždaug iki penktos ryto linksminosi Maksforštato rajone. Pakeliui į namus ji dar paskambino draugei. Paskui jos

mobiliusis buvo išjungtas. Penktadienį policijos paieškos minėtame rajone buvo be rezultatų. Lenos Bek ūgis – 1,65 metro, liauna, plaukai šviesūs, pusilgiai. Vilkėjo sidabro spalvos glaus-tine, juodais džinsais, mėlynu paltu, avėjo juodais batais.

Pačią pirmą dieną prarandu laiko nuovoką, savo orumą ir krūminį dantį. Užtat dabar turiu du vaikus ir katę. Jų vardų neįsidedmėjau, tik katės – tai panelė Tinki. Turiu ir vyrą. Jis aukštas, jo plaukai tamsūs, trumpi, akys pilkos. Sėdžiu šalia jo ant nudrengtos sofos ir vogčiomis jį stebiu. Jis laiko mane apglėbęs, ir mano sumuštas kūnas, mano nugara ir žemiau skausmingai tvinkčioja nuo jo prisilietimo, lyg manyje plaktų daugybė širdžių. Degina įrėžtą kaktą. Kartais akyse aptemsta arba regiu baltus blyksnius. Tada stengiuosi tiesiog kvėpuoti.

Sunku pasakyti, ar iš tiesų sutemo, ar tik jis taip nusprendė. Langai aklinau uždengti sandarinimo plokštėmis. Jis sprendžia, kada diena ir kada naktis. Kaip koks Dievas. Bandau įsikalbėti, kad blogiausia jau praėjo, bet žinau, kad netrukus eisime gulti. Vaikai jau apsivilko pižamas. Berniuko pižama, regis, išaugtinė, o mergaitės pižamos rankovės gerokai nutįsusios. Ant grindų per porą žingsnių nuo sofos tupi vaikai ir šildosi rankas priešais bebaigiančią kūrentis krosnį. Malkos sudegė iki juodos krūvelės, tai šen, tai ten iš jos vis dar kyšteli raudoni liežuviai. Linksmi čiauškantys vaikai dar labiau sustiprina padėties absurdiškumą. Nesuprantu, ką jie sako. Girdžiu juos tarsi pro vatą, o pati svarstau, kaip nugalabyti jų tėvą.

Eismo įvykio naktis

Hana

Iš pradžių viskas klostosi gerai. Išsitiesiu ir giliai atsikvepiu. Įlipu į skubiosios pagalbos automobilį ir važiuoju. Pasakau mamos vardą oranžinėms striukėms ir kad jos kraujo grupė AB, neigiama. AB neigiama yra rečiausia kraujo grupė ir skiriasi nuo kitų, nes neturi antikūnų, nesuderinamų su A ir B grupių krauju. Vadinasi, mamai galima perpilti ir kitų grupių kraujo. Žinau, nes per pamoką jau kalbėjome apie kraujo grupes. Apie tai rašoma ir storoje knygoje. Manau, padariau viską kaip dera. Tik kai man netyčia dingteli mintis apie brolių, ima virpėti kelis – dešinysis. Jonatanui turbūt baisu likus be manęs.

Susikaupk, Hana. Juk jau esi didelė mergaitė.

Ne, šiandien esu maža ir kvaila. Man šalta, mane akina šviesa, girdžiu pratisą pypsėjimą. Klausiu, kas tai, ir vienas vyras oranžine striuke sako:

– Tai tavo motinos širdis.

Susikaupk, Hana.

Automobilis kratosi, užsimerkiu. Mano motinos širdis pypsi.

Ji suriko ir tada išgirdau smūgį. Jei mano motinos širdis nustos pypsėjusi, tai tas riksmas ir smūgis bus paskutiniai gar-

sai, kuriuos girdėjau jai dar gyvai esant. Ir ji daugiau man ne-
bepasakys labanakt.

Po nedidelio krestelėjimo automobilis sustojo.

– Atvažiuovom, – sako vyras. Jis turi galvoje ligoninę.

Ligoninė – tai toks pastatas, kur gydytojai teikia pagalbą
ligoniams ar sužeistiesiems.

Vyras sako:

– Na, mergaite, eime.

Kojos mane ima nešti savaime ir dar taip spėriai, kad ne-
spėju skaičiuoti žingsnių. Skubu įkandin vyrų, stumiančių ra-
tukinius neštuvus pro dideles stiklo duris su ryškiai šviečiančia
iškaba „Skubioji pagalba“, tada – tolyn ilgu koridoriumi. Iš
kairės ir dešinės tarsi pagal komandą jau skuba sanitarai, gir-
džiu susijaudinusių balsų šurmulį.

– Tau čia negalima, – sako storulis žaliu švarku ir stumteli
mane į šalį, kai prieiname dar vienas dideles duris ilgo kori-
doriaus gale. – Atsiųsime, kas tavimi pasirūpins. – Smiliumi
parodo į pasieniu išrikiuotas kėdes. – Kol kas čia pasėdėk.

Noriu kažką pasakyti, bet žodžiai stringa gerklėje, ir tas
vyras jau nusisuko, pasirengęs dingti už durų kartu su kitais.
Skaičiuoju kėdes – septynios. Jis man nepasakė, ant kurios
kėdės turėčiau sėsti, tas storulis žaliu švarku. Nejučia apžioju
nykščio nagą ir pradėdu kramtyti. *Susikaupk, Hana. Juk jau esi
didelė mergaitė.*

Įsitaisiusi ant vidurinės kėdės ir pabrukusi kojas, pašau prie
sijonėlio prikibusius eglių spyglius ir rudus žievės lukštus. Ši-
vakar išties atrodau kaip nevalyvas vaikas. Vėl prisimenu Jona-
taną. Vargšelis liko namie ir vienas turi tvarkytis. Įsivaizduoju,

kad verkia, nežinodamas, kaip išvalyti kilimo dėmes svetainėje. Neabejoju, kad sandėliuke turime tam skirtų valiklių, tik tėtis ant durų pakabino dvi spynas. Tai dar viena apsaugos priemonė, kurios privalome laikytis. Reikia visada būti atsargiems.

– Ei, labas, – girdžiu moters balsą.

Strykteliu nuo kėdės.

– Esu sesuo Rut, – šypsosi moteris ir pakrato man ranką. Sakau jai, kad esu Hana* ir kad mano vardas yra grįžinys. Grįžinys – tai toks žodis, kuris vienodai skamba, kai jį perskaitai iš vieno ir iš kito galo. Norėdama paaiškinti, paraidžiui tariau jos vardą pirmiau nuo pradžios, tada nuo galo.

Sesuo Rut tebešypsodama sako:

– Suprantu.

Ji vyresnė už mamą, jau pražilusi ir apkūnoka.

Ant ryškiai geltono švarko užsimetusi margą nertinį, regis, šiltą, matau įsegtą ženkliuką su pandos snukučiu. Ant jo užrašas „Be happy“. Tai anglų kalba ir reiškia „Būk laimingas“. Mano lūpų kampučiai trūkčioja.

– Vaikeli, kur padėjai batus? – nustemba sesuo Rut, o aš sėdėdama ramiausiai mataruoju kairės kojos didžiuoju pirštu, kuris išlindo pro pėdkelnių skylę. Kartą mama, geriau pasijutusi, tą vietą jau buvo užlopiusi. Jei sužinotų, kad vėl suplėšiau pėdkelnes, gaučiau pylos.

Sesuo Rut ištraukia nosinę iš švarko kišenės, turbūt galvoja, kad verkiu. Dėl prakiurusių pėdkelnių ir dėl mamos. Nutyliu, kad ašaroju veikiau dėl tų akinamų liuminescencinių lempų lubose, ir skubiai išberiu:

* Hannah (*vok.*). Čia ir toliau vertėjos pastabos.

– Dėkui, jūs tokia dėmesinga.

Visada reikia būti mandagiai. Visada reikia sakyti „prašom“ ir „ačiū“. Mudu su broliu visada padėkojame mamai už energinį batonėlį, nors jo nemėgstame. Mums neskanu. Bet juos valgyti naudinga dėl vitaminų. Kalcis ir kalis, magnis ir B grupės vitaminai gerina medžiagų apykaitą ir stiprina kraują. Kasdien suvalgome po tris batonėlius, bet kartais jų atsargos išsenka. Tada laukiame tėčio – grįždamas namo jų nuperka.

Paimu nosinę, nusausinu akis ir garsiai iššnypščiu nosį, tada vėl paduodu seseriai Rut. Nevalia pasisavinti svetimo daikto. Tai vagystė. Sesuo Rut juokiasi ir įbruka nosinę į švarko kišene. Aš, žinoma, klausiu, kaip mama, bet sesuo Rut tik tarsteli:

– Ji geros rankose.

Žinau, to nepakanka, juk aš ne kvailė.

– Kada galėsiu pas ją? – klausiu, bet atsakymo ir vėl nesulaukiu.

Sesuo Rut sako pirmiau mane norinti nusiųsti į poilsio kambarį ir pažiūrėti, gal ten ras man porą šliurių. Šliurės turbūt toks kambarinis apavas. Mudu su Jonatanu irgi privalome po namus vaikščioti su šlepetėmis, nes grindys prastai šildomos, bet kartais vis tiek jas pamirštame ir išsipurviname kojines. Mama barasi, nes skalbimo diena dar greitai, o tėtis bara mamą, kad negerai išplovė grindis. Svarbu palaikyti švarą.

Poilsio kambarys – tai tiesiog didelė patalpa, maždaug penkiasdešimt pėdų nuo durų iki kitos sienos. Per vidurį trys stalai ir po keturias kėdes prie kiekvieno. Triskart keturi bus dvylika. Viena kėdė atitraukta. Turbūt ant jos kažkas sėdėjo ir, kai atsistojo, nepastatė į vietą. Greičiausiai gavo už tai pylos. Nes

palaikyti tvarką taip pat svarbu. Kairėje pusėje prie sienos stovi metalinė spinta su daugybe ištraukiamų stalčių, beveik iš visų kyšo rakteliai, ir dviaukštė lova, irgi metalinė. Tiesiai priešais – du dideli langai, pro kuriuos matosi naktinis dangus. Juodas ir be žvaigždžių. Dešinėje – virtuvinė niša. Ant darbastalio stovi virdulys. Karštas vanduo gali būti labai pavojingas. Įkaitintas daugiau kaip 45 laipsnius nutvilko odą, o nuo 60 laipsnių odos ląstelėse sukreša ir žūva baltymai. Vanduo virdulyje įkaita iki 100 laipsnių. Namie mes irgi turim tokį virdulį, tik jis visada rakinamas.

Sesuo sako:

– Nagi, sėsk.

Triskart keturi yra dvylika. Dvylika kėdžių. Man reikia pagalvoti. Mano dėmesį blaško bežvaigždė tamsa už langų.

Susikaupk, Hana.

Sesuo Rut eina prie spintos ir paeiliui darinėja stalčius. Keliskart krenkšteli, metalinės durys vis dar trinksi. Sesuo Rut dirsteli per petį į mane ir vėl sako:

– Na, sėsk, vaikeli.

Pirmiausia pagalvoju, kad reikėtų įsitaisyti ant tos kėdės, kuri atitrukta. Bet taip negerai. Visiems privalu laikytis tvarkos. Ir prisiimti visišką atsakomybę. *Esi didelė mergaitė, Hana.* Linkčioju nežinia kam ir mintyse skaičiuoju: „Drum drum drumbacelė.“ Išskaičiavau kėdę, iš kur gerai matysiu duris ir kurią vėliau, žinoma, tvarkingai pristumsiu prie stalo, kai tik sesuo Rut pasakys, kad jau gana sėdėti.

– Na, štai, – ji atsisuka ir šypsosi laikydama rankoje rožinius guminius kroksus. – Tiesa, jie tau per dideli, bet vis geriau nei nieko.

Pastato ant grindų priešais mane ir laukia, kol įsispirsiu.

– Klausyk, Hana, – netrukus priduria nusivilkdama nertinį. – Tavo mama neturėjo rankinės, kai tai nutiko. Taigi neturime jos asmeninių ir kitų dokumentų.

Ji pakelia mano ranką ir bruka ją į nertinio rankovę.

– Nežinome nei jos pavardės, nei adreso. Ir, deja, neturime artimųjų kontaktų.

– Jos vardas Lena, – ateinu į pagalbą, kaip ir tiems, kurie buvo skubiosios pagalbos automobilyje. Visada reikia būti pasirengusiam ateiti į pagalbą. Mudu su broliu visada padedame, jei mamai ima drebėti pirštai. Arba jei ką nors pamiršta, tarkim, mūsų vardus, arba neprisimena, kada jai metas eiti į tualetą. Tada ją lydime į vonios kambarį, kad nenukristų nuo klozeto ar dar kokių kvailysčių neiškręstų.

Sesuo Rut kiša į nertinį kitą mano ranką. Nertinyje išlikusi jos kūno šiluma maloniai glosto man nugarą .

– Aha, – sako ji. – Lena, puiku. Bet ji neturi pavardės. Skubiosios pagalbos paramedikas jau buvo užsirašęs šį vardą.

Kai ji atsidūsta, užuodžiu jos burnos kvapą. Dantų pastos aromata. Ji stumteli mane kartu su kėde, ši brūžuoja grindis, ir pastato patogiau, kad klūpodama priešais mane neatsitrenktų galva į stalo briauną. Stalo briauna gali būti labai pavojinga. Kartą ištikus priepuoliui mama atsitrenkė galva į stalo briauną.

Sesuo Rut nuleidusi galvą imasi segti man nertinį. Įsmeigiu akis į jos sklastymą ir bandau smiliumi ant savo šlaunies nupiešti zigzagų raštą. Zigzagas dešinėn, tiesiai, tada kairėn, tiesiai ir dar kartą kairėn – nelygu žaibo kirčiai. Sesuo Rut ūmiai kilsteli galvą, tarsi būtų pajutusi mano žvilgsnį.

– Ar negalėtume paskambinti kam nors, Hana? Gal tavo tėtiui? Turbūt mintinai žinai jo telefoną?

Purtau galvą.

– Juk turi tėtį?

Linksiu galva.

– Ir jis kartu su jumis gyvena? Su tavimi ir tavo mama?

Vėl linksiu.

– Argi jam neskambinsim? Juk turi žinoti, kad tavo mama nukentėjo per eismo įvykį ir dabar guli ligoninėje. Pradės nerimauti jūsų nesulaukęs.

Zigzagai dešinėn, tiesiai, tada kairėn, tiesiai, vėl kairėn – nelygu žaibo kirčiai.

– Sakyk, Hana, ar esi buvusi ligoninėje? O gal tavo mama kada nors buvo, gal gulėjo čia, šioje ligoninėje? Tada galėtume paieškoti jūsų telefono numerio mūsų išmaniajame kompiuteryje.

Purtau galvą.

– Blogiausiu atveju atviras žaizdas galima sterilizuoti šlapimu. Jis dezinfekuoja, skaido baltymus ir malšina skausmą, taškas.

Sesuo Rut paima mane už rankų.

– Na gerai, žinai ką, Hana? Dabar išvirsiu arbatos ir tada mudvi abi truputį paplepėsime. Ką manai?

– Apie ką plepėsime?

Hana

Taip, turiu jai papasakoti apie mamą, tačiau niekas neateina į galvą. Vis negaliu pamiršti to baisaus smūgio, kai į mamą atsitrenkė automobilis ir kai po kelių akimirų ji gulėjo ant šaltos, kietos žemės keistai išsiklaipiusiomis rankomis ir kojomis, apšviesta automobilio žibintų. Jos oda buvo labai balta, o kraujas, plūdęs iš daugybės mažų veido žaizdelių, labai raudonas. Vyšninis. Priekinio žibinto šukės supjaustė mamai veidą. Atsisėdau kelkraštyje, užsimerkiau ir tik retkarčiais slapčia dirsčiojau, iki tamsoje išniro mėlyni švyturėliai, skubiosios pagalbos automobilis. Tiesą sakant, to neturėčiau pasakoti seseriai Rut. Juk pati žino, kad mano mama nukentėjo per eismo įvykį. Kitaip nebūtų čia atsidūrusi. Sesuo Rut spokso į mane. Gūžteliu pečiais ir pūsčioju į išsipūtusį arbatos pakelį puodelyje. Erškėtrožių, – pasakė sesuo Rut ir pridūrė, kad erškėtrožių arbatą būdama maža labiausiai mėgusi jos duktė.

– Ir visada su šaukštu medaus. Ji buvo didelė smaližė.

Smaližė. Nors abejoju, ar tikrai yra toks žodis, bet jis man patinka.

– Mano dukros vardas Nina, – sako sesuo Rut. – Kaip Nina Simona, tokia labai garsi džiaz dainininkė. *My baby don't care for shows*, – ima niūniuoti, nelabai gražiai. – *My baby don't care for clothes. My baby just cares for me**. Gal esi girdėjusi?

Purtau galvą.

– Taip ir maniau, – nusijuokė. – Tavo metų vaikai panašios muzikos nesiklauso. Arba gal aš per prasta dainininkė. Šiaip ar

* Mano vaikinui nerūpi staipytis. Mano vaikinui ne drabužiai rūpi. Mano vaikinui rūpiu tik aš (*angl.*).

taip, kai mano Ninai buvo tiek metų, kiek tau, kone kasdien eidavom žaisti į aikštelę, jei būdavo geri orai. Jei likdavome namuose, dėliodavome dėlionę arba keptavome tešlainius. O, Dieve, jai taip patikdavo žalia tešla. Kabindavo šaukštu tiesiai iš dubens ir nemažai sušlamšdavo, nes iš likusios tešlos išeidavo tik pusė skardos sausainių. – Sesuo Rut ir vėl nusijuokė. Tikiu, ji labai myli savo dukrą.

– Mes irgi dėliojame dėlionę, – sakau. – Bet sausainių nekeпам. Mano mama kartais būna tokia nevėkšla, kad geriau jai nesiartinti prie krosnies. – Išsigandusi užsidengiu delnu burną. Bet ne visada ji tokia nevėkšla.

– Hana?

Visada reikia gerbti tėvus.

– Manau, būtinai reikia pasikalbėti su tavo tėčiu, – sako sesuo Rut. – Gerai pagalvok, gal prisiminsi namų telefono numerį.

– Mes neturim telefono.

– Tai bent adresą pasakyk. Gatvę, kurioje gyvenat. Tada ką nors nusiųstume pas tavo tėtį.

Purtau galvą ilgai ilgai. Sesuo Rut tokia neišmanėlė.

– Ieškoti mūsų negalima, – kuždu.

Lena

Oras po lietaus. Pirmas ir paskutinis šokolado kąsnis pats skaniausias. Frezijų aromatas. Deivido Buvio albumas „Low“. Kep-ta dešra su kario prieskoniais po ilgos nakties. Girdžiu, kaip dūzgia didelė kamanė. Saulė – tikras stebuklas, nesvarbu, ar teka,

ar leidžiasi, ar tiesiog šviečia. Mėlynas dangus. Pilkas dangus. Juodas dangus. Nesvarbu, bet koks. Mano motinos priekaištaujantis žvilgsnis į neplautus indus, kai netikėtai pas mane užsuka. Senos holivudinės sūpuoklės senelių sode, jos girgžda, kai smarkiau įsisupi, regis, užtraukia kažkokią keistą dainą. Virtuvinės staltiesės laikikliai, banalios braškių ir citrinų figūrėlės. Vasaros vėjas glamonėja veidą ir plaukus. Jūra, jūros ošimas. Gurgždantis baltas smėlis tarp pėdos pirštų...

– Myliu tave, – suaimanuoja ir atplėšia savo prakaituotą kūną nuo manojo.

– Ir aš tave myliu, – tyliai sakau ir susiriečiu į kamuolėlį lyg mirštanti stirna.

– ...Daugybiniai kairės pusės lūžiai nuo antro iki ketvirto šonkaulio. Poantkaulinės hematomos...

Hana

– Tai vis tiek nepasakysi, kur gyvenat?

Sesuo Rut šypsosi, bet jos šypsena netikra, veikiau kreiva, nes dešinysis burnos kamputis vos trukтели.

– Mano dukrai, kai buvo maža, irgi patikdavo žaisti slėpynes.

– Ninai, – primenu seseriai Rut, tegul žino, jog atidžiai klausausi. Visada reikia atidžiai klausytis. – Smaližei.

– Tikrai smaližei, – linkteli man, tada stumteli į šalį savo puodelį ir per stalą lenkiasi prie manęs. – Žinoma, tokius žaidimus smagu žaisti. Bet žinai ką, Hana, deja, kartais tam

tiesiog netinkamas metas. Nes yra svarbesnių dalykų. Jei per eismo įvykį nukentėjęs žmogus atsiduria ligoninėje, privalome apie tai pranešti jo artimiesiems. Tokia mūsų pareiga.

Stengiuosi nemirksėti, nes dabar ji irgi stebeilija į mane nemirksėdama. Noriu, kad ji pirmoji sumirksėtų. Tada prakištų žaidimą.

– Kartais, jei žmogus, kaip tavo mama, sunkiai sužalojamas, būtina priimti vienokį ar kitokį sprendimą.

Kas sumirksės pirmas, tas praloš; tokios žaidimo taisyklės.

– Priimti sprendimą, jei sužalotasis ar sužalotoji patys to nepajėgia padaryti. Supranti, Hana?

Sesuo Rut prakišo žaidimą.

– Na, tiek to, – atsidūsta.

Prisidengiu delnu burną ir prikandu apatinę lūpą, kad nepastebėtų mano šypsniio. Šiukštu šaipytis iš kito, net jei prakiša mirksėjimo varžybas.

– Tik pamaniau, galėtume pleptelėti, kol atvyks policija.

Policija yra valstybės vykdomasis organas. Jos paskirtis – tirti nusikalstamas ir neteisėtas veikas. Kartais ji ateina paimti vaikų iš tėvų. Arba tėvų iš vaikų.

– Atvyks policija?

– Savaiame suprantama. Juk reikia išaiškinti, kaip viskas vyko ir kokiomis aplinkybėmis buvo sužalota tavo mama. Gal tu, Hana, irgi žinai, ką reiškia „pabėgimas iš įvykio vietos“?

– Pabėgimas iš įvykio vietos – tai neteisėtas pasišalinimas iš įvykio vietos vieno iš eismo įvykio dalyvių, dėl kurio kaltės įvyko avarija, taškas.

Sesuo Rut linkteli.

– Tai nusikaltimas, kurį privalo tirti policija.

– Vadinasi, žmogus, kuris ten buvo, turės nemalonumų?
Sesuo Rut primerkia akis.

– Turi galvoje tą žmogų, kuris vairavo automobilį, tiesa?
Kodėl klausai, Hana?

– Nes jis buvo malonus. Viskuo pasirūpino, pats iškvietė pagalbą. Sakė, viskas bus gerai. Atidavė man savo striukę, nes sužvarbau laukdama skubiosios pagalbos automobilio. Ir tučtuojau pasišalino prieš atvykstant medicinos pagalbai. Manau, buvo išsigandęs kaip ir mudvi su mama.

Dabar nebenoriu žiūrėti į seserį Rut.

– Šiaip ar taip, jis nekaltas dėl to, kas įvyko, – sakau meiliekaujamu balseliu. – Tėtis visada nutaiso tokį balsą, kai mama būna prastai nusiteikusi, jis mano, kad ją erzina mūsų garsios šnekos. „Mamai reikia ramybės, – sako. – Mama šiandien ne labai gerai jaučiasi.“

– O kaip tu manai, Hana? – Regis, ir sesuo Rut bus įvaldžiusi meiliekaujamą balsą, nes dabar ir ji prabyla tokiu pat balsu. – Tai kas dėl to kaltas?

Turiu gerai pagalvoti prieš atsakydama.

Susikaupk, Hana. Esi didelė mergaitė.

– Mano mama jau buvo netyčia iškrėtusi kvailysčių.

Sesuo Rut atrodo apstulbusi. Šiaip apstulbstama netikėtai išgirdus ar sužinojus kai kurių dalykų. Gal ir malonių, tarkim, jei gauni dovanų, nebūtinai gimtadienio proga. Mano katė, panelė Tinki, man irgi buvo didelė staigmena. Kartą, kai tėtis grįžęs namo man pasakė kai ką atnešęs, pagalvojau apie knygą arba naują stalo žaidimą, kurį žaisim drauge su Jonatanu. Tada jis man parodė panelę Tinki. Nuo tos dienos ji priklauso man, tik man vienai.

Bet staigmena gali būti ir nemaloni. Mama, vidury nakties bėganti iš namų, labai blogai. Verčiau vėl galvosiu apie ką nors gražaus. Apie panelę Tinki ir jos švelnų, rudą dryžėtą kaip tigro kailį, kuris visada išyla, kai tupime ant grindų priešais krosnį, ji ant mano kelių, mano rankos glosto ją, išikniaubiu šalta nosimi į jos šiltą pakaušį, mielos letenėlės tokios minkštos.

– Hana?

Nenoriu, noriu galvoti apie panelę Tinki.

– Ar namie pas jus kas nors negerai, Hana?

Mamai nelabai patinka panelė Tinki. Kartą net paspyrė ją.

– Gal nesutari su mama?

Ji iš tiesų tikra nevėkšla, kad ir kiek jai aiškintų tėtis. Be jo pagalbos net krosnies nesugeba užkurti.

– Hana?

Kartą ištisą savaitę mūsų namuose buvo šalta, labai sužvarbome, buvome kone leisgyviai. Bet ji vis tiek yra mano mama. Ir kai galvoju apie ją, žinau, kad myliu. Meilė – tai kažkas panašaus į laimę. Tai kažkas labai šilta ir norisi juoktis, nors niekas tavęs nejuokina. Panašiai sesuo Rut juokiasi pasakodama apie Niną. Tą smaližę.

– Nagi, sakyk ką nors, vaikeli!

– Nenoriu, kad ateitų policija ir paimtų mamą! – šaukiu liūto balsu.